

[Hjermind.]

sagkyndige Udvalg, der blev nedsat af den højtærede Justitsminister i Slutningen af 1945, staar paa samme Standpunkt.

Der har i den offentlige Diskussion særlig været Spørgsmaal om, hvorvidt de Folk, der som Frikorpsfolk og andre meldte sig til tysk Krigstjeneste, skulde straffes. Det Kriterium, der maa anlægges, er efter mit Skøn det ganske enkle: har denne Indtræden i den tyske Krigstjeneste været en Handling, som den paagældende var klar over stred imod den almindelige Retsbevidsthed? Var han klar over, at det var en Handling, Befolkningen som Helhed fordømte og vilde belægge med Straf, saafremt og saa snart den havde Mulighed derfor? Naar jeg ser bort fra Taaber, nogle enkelte Idealister og nogle enkelte, som maaske har været konkret vildført, maa jeg for mit Vedkommende besvare Spørgsmaalet med Ja, idet jeg senere skal gøre nogle Bemærkninger om de Folk, der hørte til det tyske Mindretal i Sønderjylland.

Jeg har gjort disse Bemærkninger for at kunne sige, at de, der har Ansvaret for Vedtagelsen af det gældende Straffelovstillæg af 1. Juni 1945 — det vil altsaa sige hele Rigsdagen —, kan med Rette nu fremhæve, at de Overvejelser, der dengang blev foretaget, og de Lovregler, der blev givet paa dette Omraade, har vundet Anerkendelse i det Aar, der er gaaet. Jeg maa i denne Forbindelse for en Ordens Skyld nævne, at det Forslag, den højtærede Justitsminister den 1. Februar fremsatte her i Tinget, indeholdt en anden Formulering af Straffelovstillæggets § 16, det indeholdt en nærmere Specifikation af de Forhold, der kunde falde ind under § 16, men paa den anden Side manglede den Opsamlingsbestemmelse, som den gældende § 16 betyder, og man kan altsaa maaske derfor sige, at nogle ganske enkelte Forhold ikke vilde kunne rammes efter Juristudvalgets og Justitsministerens oprindelige Forslag. Men dette er jo kun en Detalje, der er blevet ændret i det Forslag, der nu foreligger til Behandling her i Tinget, saaledes at det strafbares Omraade ogsaa efter § 16 maa siges at dække de samme Forhold som den gældende Lovs § 16.

Det andet Hovedspørgsmaal, Straffenes Størrelse, har derimod været undergivet en meget grundig og meget langvarig Behandling i Udvalget, saa langvarig, at jeg ligesom Udvalgets ærede Ordfører vil sige, at jeg godt forstaar, at der har vist sig nogen Kritik deraf. Naar jeg før sagde, at der i Udvalget var Enighed med Hensyn til Straffenes Størrelse, betyder dette naturligvis ikke no-

gen konkret Tilslutning til den enkelte Doms Resultat — dette har efter Sagens Natur ikke kunnet være en Opgave for Udvalget —, men det betyder, at Udvalget har faaet forelagt Ankenævnets Oversigter og Landsretternes Domspraksis og paa dette Grundlag har været enig om ikke at gennemføre en Revision, der tilsigter en almindelig Nedsættelse af Straffene i Forhold til den Domspraksis, man havde faaet forelagt. Dette gælder saavel Udvalgets Flertal som Socialdemokrater og Kommuniste, der naturligvis er enige i dette Synspunkt. Det, man derefter deltes paa, er i Virkeligheden et teknisk Spørgsmaal om, hvilken Formulering man derefter vil give Straffelovstillægget. Men dette Resultat af Udvalgets langvarige Arbejde betyder ogsaa, at Lovforslaget med de Ændringsforslag, der nu er til Behandling her i Tinget — saaledes som det ogsaa fremgik af den ærede Ordførers Redegørelse —, er helt anderledes end det, der blev forelagt den 1. Februar af den højtærede Minister.

Jeg er nødsaget til at erindre om, at jeg under Sagens første Behandling paaviste, at en Gennemførelse af den højtærede Justitsministers Forslag maatte medføre — saaledes stod det at læse i Juristudvalgets Betænkning —, at man i Maanederne fra Februar til Maj 1946 vilde løslade henved 6 800 Fanger og gennemføre en Revision af de afsagte Domme i et Ankenævn; dengang vilde det dreje sig om ca. 4 000 Domme og nu om ca. 7 000—8 000 Domme. Et saadant Forslag vilde man ikke kunne opnaa mit Partis Støtte til. Jeg ansaa og mener stadig, det var et yderst betænkeligt Forslag for Regeringen at stille, og jeg vilde have anset det for praktisk ganske ugørligt at gennemføre det.

Paa en helt anden Maade stiller det sig efter de Ændringsforslag, den højtærede Justitsminister har stillet under Udvalgsbehandlingen, og som er tiltraadt af Udvalgsflertallet. Efter at Udvalget ved Ministerens Foranledning havde faaet forelagt det Domsmateriale, der er omtalt i Betænkningen, og efter at man, ligeledes gennem den højtærede Minister, fik forelagt de meget udførlige Oplysninger om de forskellige Kategorier af Sager, der falder ind under Straffelovstillægget, var Stillingen saaledes, som jeg nævnte det, at man ikke fra nogen Side havde Ønske om at føre Spørgsmaalet om en generel Nedsættelse af Straffene til Debat her i Salen eller at stille Forslag derom.

Derimod kunde man fra mit Partis Side tiltræde Forslaget om at ændre den almindelige Mindstestraf til 2 Aar i Stedet for som hidtil 4 Aar, med den udtrykkelige